

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obžalovaného **R. O. a spol.**, pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 28. mája 2008 v Bratislave sťažnosť obžalovaných R. N. a J. L. proti uzneseniu Špeciálneho súdu v Pezinku z 12. mája 2008, sp. zn. PK 1T/14/2007, a rozhodol

takto:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosti obžalovaných R. N. a J. L. **sa zamietajú.**

Odôvodnenie:

Na Špeciálnom súde v Pezinku je na základe obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 27. apríla 2007 vedená pod sp. zn. PK-1T/14/07, trestná vec proti R. O. a spol., obžalovanému pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné trestné činy, v ktorej obžalovanými sú aj R. N. a J. L..

Napadnutým uznesením Špeciálny súd v Pezinku rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosti obžalovaných R. N. a J. L. o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a podľa § 80 ods. 1, písm. b/ Tr. por. per analogiam neprijal písomný sľub obžalovaného J. L..

Rozhodnutie odôvodnil tým, že u oboch obžalovaných naďalej trvá dôvodné podozrenie z trestnej činnosti, pre ktorú na nich bola podaná obžaloba ako aj dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podali sťažnosť obaja obžalovaní a obžalovaný R. N. i prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. K. D..

Sťažnosti odôvodnili v podstate tým, že poukazovali na stav dokazovania, ktorý vôbec nepreukazuje spáchanie trestnej činnosti nimi a za podstatný dôvod pre prepustenie z väzby na slobodu podobne ako v žiadostiach považovali nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. apríla 2008, sp. zn. I. ÚS 187/07 a II. ÚS 129/08, v ktorých bolo v prospech obžalovaných R. O. a M. B. vyslovené, že bolo porušené ich základné právo na osobnú slobodu tým, že boli vo väzbe po podaní obžaloby, resp. po 28. apríli 2007 vo väzbe bez toho, aby súd rozhodol o ďalšom trvaní ich väzby.

Uviedli, že ak už v súčasnosti existuje aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. mája 2008, sp. zn. 1 Tošs 32/2007, ktorým boli obžalovaní R. O. a M. B. prepustení z väzby na slobodu a v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal práve z už uvedených nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Navrhli preto napadnuté uznesenie zrušiť a prepustiť ich ihneď z väzby na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku, avšak pochybenie Špeciálneho súdu nezistil.

Rovnako ako súd prvého stupňa, tak i súd rozhodujúci o sťažnostiach obžalovaných R. N. a J. L. zistil jednak dôvodnosť trestného stíhania, ktorá je podložená nielen podanou obžalobou, ale aj doposiaľ na hlavnom pojednávaní vykonanými dôkazmi, jednak dôvodnosť zotrvávania obžalovaných R. N. a J. L. vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b/ a písm. c/ Tr. por.

Pokiaľ sa obžalovaní R. N. a J. L. domnievajú, že nálezy Ústavného súdu

Slovenskej republiky dobrodia aj im, je nutné uviesť jednak, že zásada dobrodenia v súvislosti (beneficium cohaesionis) je v súčasnej podobe výrazne zúžená oproti minulosti (do 1. januára 2006) len na zmenu v prospech spoluobvineného z dôvodu porušenia jeho práva na obhajobu (§ 195 ods. 2 Trestného poriadku), jednak Špeciálny súd ani Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá oprávnenie rozhodovať o porušení či dodržaní základných ľudských práv a slobôd. O týchto otázkach rozhoduje výlučne Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorému jedinému prináležia príslušné právomoci. Žiadny všeobecný súd nemôže nahrádzať činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky.

V konkrétnej veci navyše Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodoval o dvoch ústavných sťažnostiach obžalovaných R. O. a M. B.. Doposiaľ nerozhodol, že boli porušené základné ľudské práva obžalovaných R. N. a J. L.. Ak by Ústavný súd Slovenskej republiky považoval za dostatočné jediné rozhodnutie, ktorým by boli všeobecné súdy viazané v celej trestnej veci R. O. a spol., nebol by rozhodoval v dvoch veciach, ale iba v jedinej a bol by na to v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal. Zároveň by i zrušil celý výrok uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Tošs 32/2007, z 12. júla 2007 vzťahujúci sa aj k obžalovaným J. P., R. N. a J. L.. Tým, že rozhodol samostatne o dvoch ústavných sťažnostiach a zrušil vždy len tú časť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá sa týkala toho ktorého konkrétneho obžalovaného, vyslovil porušenie základných práv konkrétnej osoby a nie skupiny osôb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky aj Špeciálny súd je viazaný výrokom a právnym názorom vysloveným Ústavným súdom Slovenskej republiky v jeho nálezoch len vo vzťahu ku konkrétnym obžalovaným najmä za situácie, ak považuje za dôvodné nielen podozrenie z trestnej činnosti, pre ktorú bola podaná na obžalovaných obžaloba, ale aj dôvody väzby. Z týchto dôvodov, podobne ako to uviedol v napadnutom uznesení Špeciálny súd nepovažoval za dostatočné nahradenie väzby sľubom obžalovaného J. L..

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov, nezistiac pochybenie Špeciálneho súdu napadnutým uznesením, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 28. mája 2008

JUDr. Peter H a t a l a , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: sudca JUDr. Peter Paluda

Za správnosť vyhotovenia: